SHIN'ICHI HOSHI
Japonia

Pasiunea unui proprietar de bar

Robotul acela era într-adevăr o capodoperă. Era un robot feminin de o frumuseţe atît de desăvîrşită cum numai mîna unui artist o poate plăsmui. Avea întrunite toate însuşirile care constituie farmecul unei femei. Poate că înfăţişarea ei aducea prea mult cu o păpuşă...

Nimeni nu mai construise pînă atunci un asemenea robot. Adevărul este că părea un lucru oarecum stupid să construieşti un robot numai în scopul de a-l pune să execute munca unui om, cînd pentru acelaşi preţ s-ar fi putut angaja o mînă de lucru corespunzătoare. Fiindcă, judecînd după cererile de serviciu, apărute în marile ziare, existau destui amatori. Acest robot însă fusese meşterit de proprietarul unui bar, în timpul său liber şi numai pentru propria lui plăcere.

Trebuie să ştiţi că, de obicei, proprietarii de bar, la ei acasă, după orele de lucru, nu pun în gură nici o picătură de alcool. Pentru ei alcoolul este o marfă pe care o vînd, dar pe care nu o folosesc în scopuri personale. Iar beţivanii care frecventau barul lui de bunăvoie îl ajutau să cîştige banii care îi erau necesari pentru satisfacerea vreunei pasiuni oarecare.

Întîmplător, pasiunea lui era să-şi construiască o fermecătoare doamnă-robot.

Şi, deoarece era singura lui pasiune, desigur că n-a precupeţit nici bani, nici osteneală pentru realizarea ei. De pildă, pielea cu care a acoperit-o era atît de moale, încît cu greu o puteai deosebi de aceea a unei femei adevărate. Nu exagerăm cu nimic dacă afirmăm că era mai încîntătoare decît fetele veritabile din jurul ei.

Din nefericire, această frumuseţe nu era prea deşteaptă, fiindcă alcătuirea unui creier de structură mai complexă depăşea posibilităţile creatorului ei. Era totuşi în stare să răs-

pundă la întrebări foarte simple şi să execute un număr redus de mişcări tot aşa de simple, ca, de pildă, să bea dintr-un pahar. Proprietarul barului îi puse numele „Bokko-chan" şi o instală pe un taburet, îndărătul tejghelei, ca să n-o poată privi clienţii din prea mare apropiere.

Şi astfel, într-o bună zi, la bar apăru această fată nouă, pe care clienţii o salutară cu multă simpatie. Ea se purtă mulţumitor pînă în momentul cînd începură să-i pună şi alte întrebări decît cele cu privire la nume şi vîrstă. Şi totuşi, din fericire, nimeni nu-şi dete seama că era vorba de un robot.

— Cum te cheamă, baby?

— Bokko-chan.

— Cîţi ani ai?

— Sînt încă tînără.

— Bine, dar cît de tînără?

— Sînt încă tînără.

— Te-am întrebat cît de tînără?

— Sînt încă tînără.

Spre norocul ei, clientul de la bar a fost destul de politicos să nu insiste prea mult asupra acestei întrebări.

— Ei, da frumoasă rochie porţi.

— Frumoasă rochie port, nu-i aşa?

— Ce-ţi place cel mai mult?

— Ce-mi place cel mai mult?

— N-ai vrea să bei... să zicem... un Gin Fizz?

— Aş vrea să beau... să zicem... un Gin Fizz.

Bokko-chan nu refuza niciodată o băutură şi niciodată nu se îmbăta. Era frumuşică, tînără, atrăgătoare şi simpatică; era o adevărată plăcere să stai de vorbă cu ea. În curînd se duse vestea prin împrejurimi de tînăra fată nouă. Şi numărul vizitatorilor barului crescu simţitor. Şi fiecare client era bucuros să stea deci la o mică şuietă cu drăgălaşa Bokko-chan. Era pe gustul tuturora.

— Care dintre noi ţi-e mai drag?

— Care dintre voi mi-e mai drag?

— Mă iubeşti?

— Te iubesc.

— Foarte bine. Atunci hai să mergem împreună la cinema.

— Foarte bine. Vrei să mergem împreună la cinema?

— Cînd vrei să mergem?

Ori de cîte ori Bokko-chan era întrebată ceva la care nu putea răspunde îi făcea un semn proprietarului, şi acesta îi sărea imediat în ajutor.

— Ei, domnul meu, nu se cuvine să flirtezi atît de mult cu o domnişoară atît de mică.

După mustrarea severă a proprietarului de bar, insistentului client nu-i rămînea altceva de făcut decît să se retragă, rînjind încurcat, dar plin de demnitate.

Din cînd în cînd, proprietarul barului se apleca la piciorul lui Bokko-chan, unde montase un mic vas din plastic. El scotea din acest rezervor toate cocteilurile băute de fata-robot şi, fiindcă era un om strîngător, le servea din nou clienţilor. Se înţelege că aceştia nu observau şi nu bănuiau absolut nimic. Ei nu osteneau să laude fără încetare calităţile lui Bokko-chan. Îi admirau tinereţea şi frumuseţea, caracterul ei atît de egal, faptul că niciodată nu măgulea în mod exagerat pe nimeni, că niciodată nu-şi pierdea stăpînirea de sine, cu toate că bea destul de mult. Astfel, din zi în zi, faima lui Bokko-chan creştea, era din zi în zi tot mai îndrăgită şi datorită ei creştea şi numărul clienţilor barului.

Printre numeroşii admiratori ai lui Bokko-chan se afla şi un tînăr care se înflăcărase atît de mult, încît venea în fiecare seară la bar. Seară de seară, încerca s-o convingă să iasă cu el în oraş, dar fără succes. Răceala, indiferenţa cu care îl primea însă îl scoteau aproape din minţi şi de aceea cheltuia mai mulţi bani decît îşi putea permite, numai şi numai pentru a o impresiona. Vizitele dese la bar costau mult, şi datoria creştea, iar cînd proprietarul barului i-a cerut bani, el a încercat să-i fure de la tatăl său.

Tatăl său însă l-a prins asupra faptului şi l-a certat cu asprime. În cele din urmă i-a promis să-i plătească datoriile, dar, în schimb, i-a interzis fiului să mai treacă vreodată pragul acelui bar. În aceeaşi seară, tînărul s-a întors la bar ca să-i plătească proprietarului banii şi, fiindcă ştia că va fi ultima lui vizită acolo, a băut foarte mult şi a poftit-o şi pe Bokko-chan să-i ţină tovărăşie.

— N-am să mai mă întorc.

— N-ai să te mai întorci.

— Te întristează?

— Mă întristează.

— În realitate, nu te întristează.

— În realitate, nu mă întristează.

— Nici o fată nu-i atît de nemiloasă ca tine.

— Nici o fată nu-i atît de nemiloasă ca mine.

— Vrei să te omor?

— Vrei să mă omori?

Tînărul scoase din buzunarul hainei un pachețel cu pastile, le răsturnă în pahar și-i întinse paharul lui Bekko-chan :

— Ai să bei ?

— Am să beau.

Bekko-chan ridică paharul și bău conținutul dintr-o suflare.

— Să te ia naiba ! izbucni tînărul.

— Să mă ia naiba !

Tînărul plăti în grabă socoteala și porni în goană prin beznă.

Era cu puțin înainte de ora de închidere, și proprietarul barului era bucuros că încasase o datorie atît de însemnată. Scoase alcoolul din piciorul lui Bekko-chan și turnă cîte un pahar plin tuturor celor din bar.

— Beți, oameni buni, strigă el, fac cinste la toată lumea !

Clienții au ridicat paharul în sănătatea proprietarului de bar, el le-a răspuns, la rîndul său, golind și el paharul.

În noaptea aceea, lămpile în bar nu s-au stins și radioul a continuat să transmită muzică de dans. Nimeni n-a plecat și totuși nimeni nu scotea un cuvînt.

Și a sosit momentul cînd crainicul de la radio le-a urat ascultătorilor „noapte bună", iar emisiunea s-a terminat.

— Noapte bună, a răspuns Bekko-chan și a continuat să aștepte, în felul el rezervat și fermecător, următorul client.

În românește de I. COMAN